

Μά και σήμερα μεγάλη μᾶς χαιρέτησε γιορτή,
 μά και σήμερα παράτα και κανόνια και στρατοί.
 Ἔτυχε κι' ὁ Ἅγιος Γεώργης, στῆς χαραῖς τῆς Πασχαλιᾶς,
 μ' αὐτὸν σήμερα γιορτάζει κι' ὁ καλὸς μας βασιληᾶς,
 και κατὰστραφτε 'στ' ἀμάξι βουτημένος 'στὸ σταυρὸ
 κι' ὁ συμπέθερος καθόταν 'στὸ δεξί του τὸ πλευρό.

Ἐλοιπὸν εἰς τὸ ποδάρι ἢ Ἑλλάς ἄς σηκωθῆ
 και ζωὴν 'στὸν βασιληᾶ μας και τιμαῖς ἄς εὐχηθῆ
 οἱ διάδοχοι τοῦ θρόνου νὰ μᾶς γίνουν ἑκατό,
 νὰ μὴν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ στόλο και στρατό,
 πάντα γλέντια, πανηγύρια και παράταις και χορούς
 κι' ὄχι πιά ἐπιστρατεῖαις και πολέμους τρομερούς.

*Φωταῖς, κλεψιαῖς, μαλλώματα,
 και μασκαροκαμώματα.*

Μοῦ γράφουν ἀπ' τὸ Πόρτ-Σαῖδ μεγάλαις ἱστορίαις,
 μαλλώματα, κτυπήματα, φωναῖς και φασαρίαις.
 Τὴν ὥρα ὅπου ἤθελαν οἱ Ἕλληνες 'στὴ στρατά
 νὰ κάψουν τὸν ἀχύρινο Ἰούδα μὲ παράτα,
 καμπόσοι Στραβαράπηδες προβάλλουν μὲ νεμποῦτι,
 και «μὴ τὸν κάψετε, Ῥωμηοί, φωνάζουν, τὸν Τσιφούτη.»
 Ἐμεῖς θε νὰ τὸν κάψουμε, οἱ Ἕλληνες τοὺς λένε,
 και στὸν Ἰούδα πέφτουνε μὲ φόρα και τὸν καινε.
 Ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ κάψιμο θυμόνουν οἱ Φελλάχοι,
 θυμόνουν και οἱ Ἕλληνες οἱ Μαραθωνομάχοι,
 και μὲ τὰ λόγια ἔξαφνα τσακόνονται 'στὸ χέρι,
 και βγάζουν ἀπ' τὸν κόρφο τοὺς κουμπούραις και μαχαίρια
 κι' ἀκούονται κτυπήματα, φωναῖς, ἀντάρρα, κρότοι,
 και πόλεμος ἀνοίγεται γιὰ τὸν Ἰσκαριώτη.
 Ἐνας ἴδικός μας μοναχὰ μὲ εἴκοσι μαλλόνει,
 ἄλλος πενήντα 'στὴ σειρά Φελλάχους μαχαίροναί,
 αὐτὸς μὲ τὸ μαστοῦνι του κεφάλια κάνει πῆταις,
 ἐκεῖνος μ' ἕνα γρόθο του ἀνοίγει πέντε μύταις,
 κι' ἀπὸ βλαστήμιας και βοῆ τὸ Πόρτ-Σαῖδ γεμίζει,
 ἢ Ἀραπιά ἀνάσκελα και μπρούμητα μουγκρίζει,
 και μ' αἶμα βάφονται τ' αὐγά και ὄχι μὲ κρεμέζι...
 ἀλλ' ὅμως πέρνουν μυρωδιά κι' οἱ φίλοι μας Ἑγγλέζοι,
 κι' ἀμέσως σὰν φιλέλληνες μὲ τοὺς ἴδικούς μας πᾶνε,
 και δὸς του τοὺς Ἀράπηδες ἀλύπητα κτυπᾶνε,
 Ἑγγλέζοι κι' Ἕλληνες μαζί τοὺς στρώνουν 'στὸ κυνῆγι,
 και οἱ Φελλάχοι τᾶχασαν και ὅπου φύγη φύγη.
 Λοιπὸν και πάλιν ἢ Ἑλλάς ἐνίκησε μονάχη,
 και πάλι ἐθριάμβευσαν οἱ Σαλαμινομάχοι
 κι' ἡμέρεψε ἢ Ἀραπὰ ἐμπρός μας σὰν ἀρκοῦδα
 κι' ἄς ἔχουν δόξα και τιμὴ τὰ γένεια τοῦ Ἰούδα,
 ποῦ ἔγιναν ἢ ἀφορμὴ και πάλι νὰ πιαστοῦμε
 και πάλι τῶν προγόνων μας βλαστάρια νὰ φανοῦμε.

Μοῦ γράφουν νόστιμα πολλὰ κι' ἀπ' τὸν Περαιᾶ κάτω
 γιὰ τὴ φωτιὰ ποῦ ἔγινε τὴ νύκτα τὸ Σαββάτο.
 Οὔτε κλητῆρας ἔτρεξε βοήθεια νὰ δώση,
 οὔτε πολίτης βρέθηκε τὸ χέρι νὰ σηκώση
 μέσα 'στῆς σπιδαις ἔτρεμε καθένας νὰ πηδήση,
 και ἢ φωτιὰ ἐπρόσμεναν μονάχη τῆς νὰ σβύση.
 Ἀλλὰ δὲν πρέπει και γι' αὐτὸ νὰ παραξενευθῆτε,
 και τέτοιος εἶναι ὁ Ῥωμηός, καλοῖ μου συμπολίται.
 Και στάκτη τοῦ γειτόνου του τὸ σπητικὸ ἀν γίνη,
 ἐκεῖνος τὸ ραχάτι του καθόλου δὲν τὰφίνει,
 κι' ἐνῶ ὁ συμπολίτης του βοήθεια τοῦ φωνάζει,
 μὲ τοῦ γειτόνου τὴ φωτιὰ αὐτὸς διασκεδάζει.
 Ἀλλ' ἄς τὰφήσουμε αὐτά, κι' ἄς ἔλθουμε εἰς ἄλλα...
 μέσα 'στὸ τόσο πατιρντί κι' ἀπάνω 'στὴν τρεχάλα,
 καμπόσοι ἀπλοχέρηδες, ἴδιοί μας κουβαρντάδες,
 κρυφὰ κρυφὰ κατάκλεψαν τῶν Ῥώσων τοὺς κουβάδες,
 ποῦ εἶχανε γιὰ τὴ φωτιὰ ἀπ' τὰ βαπόρια φέρει...
 δὲν βρῆκαν ἄλλο τίποτα νὰ βάλλουν εἰς τὸ χέρι.
 Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ, και ὅποιος δὲν πιστεύει,
 ἄς κατεβῆ 'στὸν Περαιᾶ νὰ δῆ πῶς ἀληθεύει.

*Εἰς τὸν Δεληγιάννη,
 ποῦ ταξείδια κάνει.*

Πῆγες εἰς τὴν Πάτρα μὲ τὸ κόμμα ὄλο
 και τιμὴ μεγάλη σοῦγινε 'κεῖ πέρα'
 πῶς και σὺ νὰ παίξης εἰς τὰ ἔξω ὄλο,
 και νὰ πάρης ἴγιο καθαρὸ ἀέρα.
 Εὐχομαι νὰ εὐρῆς ἤσυχο γιὰλό...
 φίλε Θεοδωράκη, σύρε 'στὸ καλό.

Ὅλο σου τὸ ἄχι εἰς τὰ ἔξω βγάλε,
 καθεμία πέτρα ἄς σοῦ γίνη βῆμα,
 ὅ,τι κι' ἂν ἔμπορέσης τοῦ Τρικούπη ψάλλε,
 κι' ἄς λυσσάξη ὄλους ἢ χουση σου λίμα.
 Λέγε ὅ,τι σοῦρθη μέσα 'στὸ μυαλό...
 φίλε Θεοδωράκη, σύρε 'στὸ καλό.

Κι' ἄμα ἢ ἴδική σου γλώσσα ἀποστάση,
 ἄς ἀρχίσουν τότε οἱ ἐννιά σου φίλοι,
 ὁ Μωριᾶς μὲ λόγια νὰ καταχορτάση,
 και σ' ἐμᾶς μὲ λόγια νὰ σὲ ξαναστείλῃ.
 Πούλησε εἰς ὄλους νοῦ μὲ τὸ κοιλό...
 φίλε Θεοδωράκη, σύρε 'στὸ καλό.

Και 'στῆς Ὀλυμπίας πήγαινε τὸ χῶμα,
 γιὰ νὰ δῆς τοῦ Σλήμαν τὰς ἀνασκαφάς,
 ν' ἀρχαιολογήσης μ' ὄλο σου τὸ κόμμα
 και μὲ νέας γνώσεις νὰ ἐλθῆς σοφάς.
 Φέρε μας κι' ἀρχαῖα, σὲ παρακαλῶ...
 φίλε Θεοδωράκη, σύρε 'στὸ καλό.

Σ' εὐχομαι 'στὰ ξὼ νὰ καλοπεράσῃς,
ὁ καθένας λόγῳ νὰ σοῦ ἀπαγγεῖλῃ,
ἄδικα τοὺς τόσους ναύλους νὰ μὴ χάσῃς,
καὶ νὰ γίνουν δέκα οἱ ἐννιά σου φίλοι.
Φίλε Θεωδωράκη, σύρε 'στὸ καλὸ
καὶ 'στὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
ὁ καθένας σεβνταλῆς.

- Φ. Καλῶς σὲ βρῆκα, Περικλῆ...
 Π. Σικτιρ ἀπὸ 'δῶ πέρα.
 Φ. Γιατί θυμόνεις, μάτια μου;
 Π. Γιὰ τὴν κακὴ σου 'μέρα.
 Κι' ἐγὼ ἐπῆρα σὰν στραβὸς τῆς Τράπεζας λαχειά,
 ἀλλὰ καὶ πάλι, Φασουλῆ, μὲ ἄφησαν 'στὰ κρῦα.
 Φ. Μὲ τὰ σωστά σου 'πίστεψες καὶ σὺ πῶς θὰ κερδίσης;
 Π. Μὲ τὰ λαχειά, μάθε το, ποτὲ δὲν θὰ πλουτίσης.
 Π. Μπορεῖς νὰ γίνῃς πλούσιος, μὰ πρέπει νάχῃς μοῖρα
 δὲν εἶδες πῶς ἐκέρδισε μιὰ δούλα ἀπ' τὴ Σύρα;
 Φ. Μὰ εἶναι δούλα τ' Ἀξελοῦ, κι' ὁ Ἀξελὸς θὰ ξέρῃς,
 πῶς λέγεται καὶ Πρόξενος Τουρκίας καὶ παγκέρῃς.
 Κι' ὁποῖος δουλεύει τοὺς τρανοὺς κερδίζει καὶ λαχειά,
 θαρρεῖς πῶς καὶ 'στοὺς δούλους τῶν κολλοῦν τὴν εὐτυχία.
 Π. Τώρα κι' ἐκείνη θὰ γενῆ σὰν τὸν ἀφεντικό της.
 Φ. Χαρὰ σ' ἐκείνον, ποῦτυχε νὰ κἀνῃ 'ξάδερό της!
 Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῶτη,
 ποζάτη νύφη θὰ γενῆ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη
 καὶ τίποτα παράξενο αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
 νὰ τὴν ἰδοῦμε κανενὸς ἀρχαιολόγου ταῖρι.
 Φ. Ἀπὸ γαμπροὺς ἀληθινὰ ἐγέμισαν οἱ δρόμοι,
 μὰ δὲν τὸ 'πῆραν μυρωδιά, μοῦ φαίνεται, ἀκόμη.
 Π. Ἐγὼ, ἂν ἤμουν σάν κι' αὐτοὺς, μὲ φράκα καὶ μὲ μῦρα
 τὸ φύσημά μου θ' ἄπερνα ἀμέσως γιὰ τὴ Σύρα.
 Φ. Βρὲ ξέρεις τί θὰ 'πῆ παρᾶς 'στὰ τωρινά μας χρόνια;
 κάνει κι' αὐτὸν τὸν σκουπιδᾶ νὰ 'μπαίνῃ 'στὰ σαλόνια.
 Νύφη μὲ προῖκα δυνατὴ, κι' ἂν ἦναι καὶ κουζίνα,
 μὲ τὸν παρᾶ της δέσποινα θὰ γίνῃ 'στὴν Ἀθήνα
 κι' ἴσως κι' ἡ δούλα τ' Ἀξελοῦ εἰς ὅλων τὸ γεινάτι
 μὲ Πρόσβεις καὶ μὲ Ὑπουργοὺς χορέψῃ 'στὸ Παλάτι.
 Π. Ἀλήθεια, βλάμη Φασουλῆ, γιὰ 'πὲς μου πῶς σ' ἐφάνῃ
 τὸ 'ξαφνικὸ κουμπούρισμα τοῦ δούλου τοῦ Ἀσλάνη;

- Φ. Ἄ! ἔπρεπ' ὁ ἀφέντης τοῦ νεκροῦ νὰ τὸν ξαπλώσῃ,
 κι' ἔτσι σωστὴ ἐκδίκησι εἰς τὴν τιμὴ νὰ δώσῃ.
 Π. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχασε ὁ κόσμος τὸ θεὸ του...
 εἶδες ἐκεῖ αὐθάδεια!... ἐμπρὸς 'στ' ἀφεντικό του
 νὰ 'πῆ πῶς τὸν ἀτίμασε;
 Φ. Μὰ μπράβο τοῦ Ἀσλάνη!
 Σὰν ἐκδικῆται ἡ τιμὴ, νομίζω πῶς δὲν χάνει.
 Καὶ μάλιστα σὲ τοῦτα μας τ' ἀφωρισμένα χρόνια,
 ποὺ εἴκοლა 'ντροπιάζονται καλύβια καὶ σαλόνια,
 ὁποῦ τοῦ μαύρου Σατανᾶ τὰ σουβλερὰ στολίδια
 κατήνησαν γιὰ τοὺς πολλοὺς καμάρι καὶ παιχνίδια,
 ποὺ ἡ κυρίαὶς τοῦ συρμοῦ τὰ ἔχουνε γιὰ γλέντι,
 ποὺ καὶ οἱ δούλοι πέρνουνε τὸν τόπο τοῦ ἀφέντη,
 νὰ 'δῆς κανέναν ἄνθρωπο 'στ' ἀλήθεια νὰ θυμώσῃ,
 καὶ τῆς τιμῆς του τὸν φονιά νὰ θέλῃ νὰ σκοτώσῃ,
 'μπορεῖς γι' αὐτὸ νὰ μὴ χαρῆς, νὰ μὴ τὸν συμπαθήσῃς,
 κι' ἂν ἔσβυσε καὶ μιὰ ζωὴ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃς;
 Π. Βουβάσου καὶ μ' ἐσκότισες... κατὰ διαβόλου σύρε,
 κι' ἡ λυσσασμένη γλῶσσά σου κατήφορο ἐπῆρε.
 Φ. Συνείθισε ἡ γλῶσσά μου νὰ τρέχῃ σὰν ψαλλίδα.
 Π. 'Στοῦ ἠγεμόνος, Φασουλῆ, τὴν τελετὴ δὲν σ' εἶδα.
 Φ. Πῶς δὲν μὲ εἶδες;... ἤμουνα εἰς τὸν Περαιά κάτω,
 κι' ἐπρόσμενα μήπως φανῆ τὸ Τσοῦσικο φουσατό.
 Ἄλλ' ὅμως Τσοῦση μούτσουνο δὲν 'πρόβαλλε κανένα
 ἄλλοιῶς; θὰ ἐξεμπερδεύε πολὺ κακὰ μ' ἐμένα.
 Π. Μωρὲ δὲν εἶδες, Φασουλῆ... ὡς πέρα 'στὸ Παλάτι
 ὄλ' οἱ Ῥωμηοὶ τὸν ἔβλεπαν μὲ ἀγριεμένο μάτι.
 Θαρροῦσες πῶς δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ τὸν κυττάξῃ,
 κι' ἂν ὁ 'δικός μας βασιληᾶς δὲν ἦτανε 'στ' ἀμάξι,
 χέρι Ῥωμηοῦ δὲν θ' ἄβγαζε 'στὸν Βούλγαρο καπέλο
 κι' ἐγὼ τὸν ἐχαιρέτησα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω.
 Φ. Ἄμμ' τί θαρρεῖ;... πῶς φίλος μας θὰ γίνῃ μὲ τὸ ζόρι;
 Π. Μοῦ λὲν πῶς θὰ τοῦ δώσουνε τοῦ Γειώργου μας τὴν
 [κόρη].
 Φ. Τέτοιο φαγεῖ ὁ Βούλγαρος ποτὲ του δὲν τὸ τρώγει...
 δὲν κάνουμε μὲ Τσοῦσηδες κι' ἐμεῖς συγγενολόγι.
 Π. Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς 'μπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ μᾶς τὴν πάρῃ.
 Φ. Ἐγὼ σοῦ λέω δὲν 'μπορεῖ...
 Π. Ὅρσε λοιπὸν στηλιάρι.

Κι' ἐγὼ γιὰ ἓνα γάμο

δυὸ στίχους θὲ νὰ κάμω.

Νέος νόστιμος κι' ἀφράτος, ὁ Πετράκης Μαυρογένης,
 μὲ μακρὸ σπαθὶ 'στὴ μέση καὶ μὲ χίλια δυὸ καλά,
 προχθὲς βράδν σ' ἓναν κύκλο συντροφιάς χαριτωμένης
 ἐνυμφεύθη τὴν ὡραίαν Ἰωάνναν Μεσσαλά.
 Τέτοιο εὐμορφο ζευγάρι κι' ὁ Ῥωμηὸς μὲ ῥόδα φαίνει,
 κι' εἶθε σὰν τὸν πρῶτο μῆνα ἡ ζωὴ των νὰ διαβαίνῃ.